

173. πρὸ τοῦ δὲ περιτρέχων ὄπη τύχοιμι καὶ οἰόμενος τί ποιεῖν ἀθλιώτερος ἢ ὄτουοῦν, οὐχ ἦττον ἢ σὺ νυνί, οἰόμενος δεῖν πάντα μᾶλλον πράττειν ἢ φιλοσοφεῖν." Καὶ ὅς, "Μὴ σκῶπτ'," ἔφη, "ἀλλ' εἶπέ μοι πότε ἐγένετο ἡ συνουσία αὕτη." Καὶ γὰρ εἶπον ὅτι "Παίδων ὄντων ἡμῶν ἔτι, ὅτε τῇ πρώτῃ τραγωδίᾳ ἐνίκησεν Ἀγάθων, τῇ ὑστεραίᾳ ἢ ἢ τὰ ἐπινίκια ἔθυσεν αὐτός τε καὶ οἱ χορευταί." "Πάνυ," ἔφη, "ἄρα πάλαι, ὡς ἔοικεν. ἀλλὰ τίς σοι διηγείτο; ἢ αὐτὸς Σωκράτης;" (b) "Οὐ μὰ τὸν Δία," ἦν δ' ἐγώ, "ἀλλ' ὅσπερ Φοίνικι. Ἀριστόδημος ἦν τις, Κυδαθηναίεύς, σμικρός, ἀνυπόδητος ἀεὶ· παρεγεγόνει δ' ἐν τῇ συνουσίᾳ, Σωκράτους ἐραστής ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν τότε, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. οὐ μέντοι ἀλλὰ καὶ Σωκράτη γε ἔνια ἤδη ἀνηρόμην ὢν ἐκείνου ἤκουσα, καὶ μοι ὠμολόγει καθάπερ ἐκεῖνος διηγείτο." "Τί οὖν," ἔφη, "οὐ διηγῆσω μοι; πάντως δὲ ἢ ὁδὸς ἢ εἰς ἄστὺ ἐπιτηδεῖα πορευομένοις καὶ λέγειν καὶ ἀκούειν." Οὕτω δὲ ἰόντες ἅμα τοὺς λόγους περὶ αὐτῶν ἐποιοῦμεθα, (c) ὥστε, ὅπερ ἀρχόμενος εἶπον, οὐκ ἀμελετήτως ἔχω. εἰ οὖν δεῖ καὶ ὑμῖν διηγῆσασθαι, ταῦτα χρὴ ποιεῖν. καὶ γὰρ ἔγωγε καὶ ἄλλως, ὅταν μὲν τινὰς περὶ φιλοσοφίας λόγους ἢ αὐτὸς ποιῶμαι ἢ ἄλλων ἀκούω, χωρὶς τοῦ οἶεσθαι ὠφελεῖσθαι ὑπερφυῶς ὡς χαίρω· ὅταν δὲ ἄλλους τινὰς, ἄλλως τε καὶ τοὺς ὑμετέρους τοὺς τῶν πλουσίων καὶ χρηματιστικῶν, αὐτὸς τε ἄχθομαι

Πιο μπροστά, γυρνώντας ἀσκοπα ἐδῶ καὶ κει, ὅπου με ἐβγάξε ὁ δρόμος, καὶ νομίζοντας πως κάτι κάνω, ἤμουνα πιο ἀθλιὸς ἀπ' τὸν καθένα, γιατί νόμιζα, ὄχι λιγότερο ἀπ' ὅ,τι ἐσύ τώρα, ὅτι πρέπει νὰ κάνω ὅλα τὰ ἄλλα παρὰ νὰ φιλοσοφῶ. Καὶ κείνος εἶπε: "Μη με κοροϊδεύεις, ἀλλὰ πες μου, πότε τελικὰ πραγματοποιήθηκε αὐτὴ ἡ συνάντησις;" Καὶ ἐγὼ εἶπα ὅτι "Ἡμασταν ἀκόμη παιδιὰ, ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ νίκησε στὴν τραγωδία ὁ Ἀγάθωνας καὶ τὴν ἐπόμενη τῶν ἐπινικίων ἔκανε θυσία ὁ ἴδιος καὶ οἱ χορευτὲς του." "Ἄρα, ἀπ' ὅ,τι φαίνεται, πολὺ παλιά", εἶπε. "Ἀλλὰ ποῖος σοὺ τα διηγῆθηκε; Ἀλήθεια, ὁ ἴδιος ὁ Σωκράτης;" "Ὁχι, μα τὸ Δία." εἶπα ἐγώ, "ἀλλὰ, ὅπως με τὸν Φοίνικα, υπήρχε κάποιος Ἀριστόδημος, ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῶν Κυδαθηναίων, κοντούλης καὶ πάντα ξυπόλητος. Εἶχε πάρει μέρος στὴ συγκέντρωσις καὶ ἦταν, ὅπως νομίζω, ἐνθερμὸς ζηλωτὴς τοῦ Σωκράτη καὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς πιο φανατικοὺς ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Φυσικὰ ρώτησα βέβαια καὶ τὸν Σωκράτη κάποια πράγματα ποὺ ἀκουσα ἀπὸ ἐκεῖνον καὶ μοὺ τα ἐπιβεβαίωσε, ὅπως ἀκριβῶς τα ἔλεγε κι ὁ ἄλλος." "Γιατί λοιπόν", εἶπε, "δεν μοὺ τα διηγείσαι; Χωρὶς ἄλλο, ὁ δρόμος γιὰ τὴν πόλιν εἶναι ὅ,τι πρέπει γιὰ τοὺς οδοιπόρους νὰ λένε καὶ ν' ἀκούνε." "Ἔτσι λοιπόν ἀρχίσαμε νὰ περπατᾶμε καὶ ταυτόχρονα νὰ συζητᾶμε γιὰ αὐτὰ τὰ ζητήματα καὶ, κατὰ συνέπειαν, ὅπως εἶπα καὶ στὴν ἀρχή, δεν εἶμαι ἀδιάβαστος. Ἀν τώρα πρέπει νὰ τα διηγηθῶ καὶ σε σὰς, αὐτὸ πρέπει νὰ κάνω. Ἐγὼ τουλάχιστον βέβαια, καὶ σε κάθε περίπτωση, ἀνεξάρτητα ἀπὸ κάθε σκέψη προσωπικοῦ οφέλους, χαίρομαι υπερβολικὴ ὅταν ἢ ὁ ἴδιος ἀρθρώνω κάποιους φιλοσοφικοὺς λόγους ἢ ἀπ' ἄλλους ἀκούω. Ὅταν ὅμως πρόκειται γιὰ κάποιους ἄλλους λόγους καὶ κυρίως τοὺς δικούς σου, ποὺ τοὺς κάνουν οἱ πλούσιοι καὶ ὅσοι ἔχουν θεοποιήσει τὸ χρῆμα, καὶ

ὕμᾱς τε τοὺς ἐταίρους ἐλεῶ, ὅτι οἴεσθε τι ποιεῖν (d) οὐδὲν ποιοῦντες. καὶ ἴσως αὖ ὑμεῖς ἐμὲ ἠγεῖσθε κακοδαίμονα εἶναι, καὶ οἶομαι ὑμᾱς ἀληθῆ οἴεσθαι· ἐγὼ μέντοι ὑμᾱς οὐκ οἶομαι ἀλλ' εὖ οἶδα.

{ΕΤΑΙ.} Αἰεὶ ὅμοιος εἶ, ὦ Ἀπολλόδωρε· αἰεὶ γὰρ σαυτὸν τε κακηγορεῖς καὶ τοὺς ἄλλους, καὶ δοκεῖς μοι ἀτεχνῶς πάντας ἀθλίους ἠγεῖσθαι πλὴν Σωκράτους, ἀπὸ σαυτοῦ ἀρξάμενος. καὶ ὁπόθεν ποτὲ ταύτην τὴν ἐπωνυμίαν ἔλαβες τὸ μαλακὸς καλεῖσθαι, οὐκ οἶδα ἔγωγε· ἐν μὲν γὰρ τοῖς λόγοις αἰεὶ τοιοῦτος εἶ, σαυτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγριαίνεις πλὴν Σωκράτους.

(e) {ΑΠΟΛ.} Ὡ φίλτατε, καὶ δῆλόν γε δὴ ὅτι οὕτω διανοούμενος καὶ περὶ ἐμαυτοῦ καὶ περὶ ὑμῶν μαίνομαι καὶ παραπαίω;

{ΕΤΑΙ.} Οὐκ ἄξιον περὶ τούτων, Ἀπολλόδωρε, νῦν ἐρίζειν· ἀλλ' ὅπερ ἐδεόμεθά σου, μὴ ἄλλως ποιήσης, ἀλλὰ διήγησαι τίνες ἦσαν οἱ λόγοι.

ο ἴδιος θλίβομαι και τους φίλους μου λυπάμαι, γιατί, ενώ δεν κάνετε τίποτα, έχετε την εντύπωση πως κάτι κάνετε. Τώρα πάλι, μπορεί και σεις να με θεωρεῖτε δυστυχισμένο και νομίζω πως, πράγματι, το πιστεύετε. Εγώ όμως για σας, δεν το πιστεύω απλά, αλλά είμαι απόλυτα βέβαιος.

ΕΤΑΙΡΟΣ. Απολλόδωρε, πάντα ο ἴδιος είσαι· πάντοτε δηλαδή κακολογεῖς και τον εαυτό σου και τους άλλους και έχω την αίσθηση πως, εκτός από τον Σωκράτη, όλους γενικά, με πρώτο τον εαυτό σου, τους θεωρεῖς ἀθλίους. Τώρα από πού πήρες αυτό το παρατσούκλι, να ονομάζεσαι δηλαδή «μαλακός», αυτό βέβαια δεν το ξέρω· γιατί στους λόγους πάντα τέτοιος είσαι, δηλαδή και τον εαυτό σου και τους άλλους, εκτός από τον Σωκράτη, εξαγριώνεις.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ. Καλέ μου φίλε, διαφαίνεται λοιπόν ότι, με το να σκέφτομαι κατ' αυτό τον τρόπο για μένα και τους φίλους μου, μού 'χει στρίψει κι είμαι παράφρονas;

ΕΤΑΙΡΟΣ. Απολλόδωρε, δεν αξίζει να ερίζουμε τώρα γι αυτά. Μην κάνεις τίποτα άλλο παρά, αυτό που ακριβώς σε παρακάλεσα, να αφηγηθείς ποιοι ήταν οι λόγοι που διαμείφθηκαν.